

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4213/2018
31.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Драган Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Првог основног суда у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Суботици Гж 440/17 од 27.03.2018. године у седници већа одржаној дана 31.01.2019. године донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Суботици Гж 440/17 од 27.03.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 6427/2015 од 26.11.2015. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи туженој да му исплати износ од 11.113,46 динара са законском затезном каматом од 14.04.2015. године до исплате и наложено је тужиоцу да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Суботици Гж 440/17 од 27.03.2018. године жалба тужиоца изјављена против пресуде Првог основног суда у Београду П 6427/2015 од 26.11.2015. године је одбачена.

Против правноснажне одлуке донесене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију позивајући се на одредбе члана 420. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14).

Врховни касациони суд је испитао побијану ревизију у оквиру овлашћења из чл. 420. у вези чл. 408. ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном првостепеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази о службеној дужности.

Према стању у списима пресуда Првог основног суда у Београду достављена је тужиоцу преко пуномоћника дана 31.12.2015. године, па је последњи дан рока за изјављивање жалбе истицао 08.01.2016. године и падао је у петак, радни дан. Тужилац је ревизију изјавио преко пуномоћника, преко поште 12.01.2016. године, у уторак.

Код оваквог стања у списима правилан је закључак нижестепеног суда да је жалба тужиоца у смислу члана 479. став 1. ЗПП неблаговремена, па је правилно одбачена применом члана 389. став 1. истог закона.

Тужилац у ревизији тврди да му је првостепена пресуда преко пуномоћника достављена 05.01.2016. године и позива се на датум који је записан на пресуди, али се из повратнице, која се налази у списима јасно види да је година уручења 2015, а не 2016.

На основу изложеног, како се осталим ревизијским наводима правилност побијаног решења не доводи у сумњу Врховни касациони суд је применом чл. 420. у вези чл. 408. ЗПП донео одлуку као у изреци решења.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је применом чл. 165. став 2. у вези са чл. 153. ЗПП према постигнутом успеху ревиденте у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић